

Derde Larens Lentedictee

auteur: Elbert Roest

Nauwelijks bekomen van mijn pelgrimage over de Pyreneeën, langs cisterciënzerkloosters, barokke façades, megalithische monumenten en adembenemende glas-in-loodramen, buig ik mij over het Larens Lentedictee.

Het fosforescerend purper van bisschoppelijke soutanes echoot nog na. Ik heb Jacobus' [ook: Jakobus'] relikwieën in Santiago de Compostela [ook: Compostella] mogen aanschouwen! Laat ik nog even nagenieten van gregoriaanse gezangen met lage kwinten voordat ik mij onderdompel in de klanken van synthesizers en xylofonen van Laren Jazz!

Ik geniet nog even na in mijn chique, exclusieve fauteuil, een chesterfield. Hoe verbind ik toch politieke intrige en gekonkelefoezel aan de wijsheid opgedaan op de camino? En hoe richt ik mijn concentratie weer op provocerende graffiti, bodyguards of sitdownstakingen bij een asielzoekerscentrum, terwijl mijn gemoedsrust hunkert naar ascese en eloquentie?

Radeloos inspecteer ik mijn smartphone en constateer dat de locoburgemeester alweer een nieuwe WhatsAppgroep [ook: whatsappgroep] heeft aangemaakt. Mijn behoefte aan stilte voel ik als een tantaluskwelling.

Natuurlijk, ook hier hebben ooit wichelroedelopers met leylijnen de kerken van Laren en Blaricum verbonden. Uit ons geheugen is weggeëbd dat de torens van Blaricum en Laren tot op de millimeter even hoog zijn! Een precisie die zijn weerga niet kent: middeleeuwse mystiek in bezielde dorpen met hun frêle torens en kapellen.

Nu wordt deze kapel met ledlicht feeëriek geïllumineerd in zalmroze of paarsrode tinten, ter wille van het plaatje. Als reversibele kracht van een nostalgisch tijdperk.

Het geheim van 'ten eeuwigen dage' ligt verscholen in circulariteit en in trots op onze waarden. Cradle-to-cradle zal nieuwe perspectieven creëren; open denken biedt nieuwe kansen.

Gelukkig, nu hoef ik alleen nog maar de toorn van de recensenten over dit dictee te weerstaan.